

ALEXANDRA GARCIA Hacer ver.

Del 25 de gener al 29 de febrer de 2020

Maneres de mirar i de fer veure.

De mostrar fent fosc. Tal i com els ulls de nit s'adapten a la manca de visibilitat de l'entorn, entre tant el cervell recomposa una nova visibilitat a partir d'indicis, així *Fer veure* desvia la mirada vers les imatges, cap a un altre lloc.

Emprant un neologisme que signifiqui extraure'n el marc, **emarca** les imatges (1). Les marca alhora: suprimeix, lleva, ratlla, enfosqueix, esborra, vela o cobreix, tot fent-ne aparèixer, mitjançant la seva empremta, el que fou llevat (2), una superfície erma de signes (3) on l'estratègia de visibilitat és fer ocult (4).

Un altre *Fer veure* hi és, en el no-deixar-veure i fer aparèixer el que es dissimula, el context de poder i d'opressió a l'àgora contemporània (5). Violència empaquetada als bits de transmissió cultural, que *Fer veure* arrenca i fa sortir deixant un rastre estètic (6), que si bé és lluny de la seva essència en l'aspecte sensible, està fortament lligat a la violència, en el concepte. L'espai comú popular dels Mèdia, on la política resta amagada, arraulida com un felí.

Es un retornar a la cultura els objectes de cultura, transformats: llibres, vídeos, pàgines revistes, postals, dins un gest directe d'apropiació del real, al que la ràbia del desacord s'apaivaga. El llenguatge és revisitat, a cada boci de llenguatge hi és tota la cultura.

Els processos i el temps són cabdals. El temps d'escolta, el temps de la mirada que llegeix, és un art lent, no trobareu pas un fastlook aquí (d'un rabent cop d'ull). *Fer veure* frustra la velocitat de consum de la imatge i així empodera o si més no, fa encetar el procés d'empoderament de l'espectador en tant que agent actiu del seu consum ètic cultural propi.

Art emancipador respecte la cultura passiva de la recepció, de la poma emmetzinada de passivitat de l'entreteniment, a La bella dorment no li'n manca un petó, sinó descobrir quanta violència s'amaga a les més tendres i dolces proposicions (7), finalment a l'eslògan, que deixant de ser llenguatge, es converteix en objecte punxant cultural. Intranscendent entreteniment carregat com un arma d'occir. De matar l'activitat creativa, que ens caracteritza com a persones (5-a).

Apunta el terme **averitat** com a neologisme, aquesta es conforma en el veure que s'imposa, ja que el que és vist, en tant que tan sols pot ser crític el mirar- i encara ni ens en dona temps-cal subvertir-lo per tal de fer sorgir el que era ocult.

Per tot això Alexandra Garcia Pascual ens contra-oferirà i cuinarà per nosaltres propostes violentes clarament, a la seva forma i llenguatge, que malgrat això, llisquen suaument pel nostre front i sentits, o bé texts d'aparença innòcua que, aïllats i observats d'aprop, els sura la violència (5-b) (8).

Textos, la lectura desapassionada dels quals, revela la càrrega emotiva de les seves batalles i víctimes (5-c). Desapassionar la cultura, les senyeres i discursos, és desocultar-los dels seus crims. Alliberar-los de la coartada de les emocions com a vaselina per a empassar-nos els llangardaixos de la política a la cultura.

Mirall silenciós, on les paraules, saturades també per la dicció o la repetició són objecte i silenci. Com els vídeos sobresaturats en un únic frame, llenguatge estalvi pel silenci (5-d) o qüestionat a la repetició monòtona (5-d).

El gest-paraula (5-e) (5-f). La intervenció corporal és necessària tant a la producció com a la recepció de l'obra (9). El cos pren part tan per la percepció, com per la destrucció-construcció necessària.

Una pistola, és un objecte de cultura popular?

Un objecte cultural?

Al més íntim, allà ens assetgen (10). Ens penetra pels ulls, entra a casa, ens penetra per la oïda, ens entra pels Mèdia, revistes, televisió, internet, cercadors com Google, per la xarxa, l'àgora és molt més unidireccional del que sembla.

La cultura és un acte de resistència actiu, resistència política de l'espai privat, privat-públic al que en visibilitzar-se aquesta, esdevé acte revolucionari (9).

La recerca de l'Alexandra Garcia Pascual és la no visibilitat, que no és sinó la visibilitat en les seves formes de negació. Dificulta l'acte de veure per tal de garantir la mirada crítica i sentir que existeix una altre manera de mirar i d'actuar possible.

Compartir espai amb els objectes mentals que ella ens proposa per mitjà de la percepció i la reflexió, és trobar la paradoxa, el nus, el perquè que convida al públic a ser actiu.

Carme Planas i Viladoms

Cànem Galeria. Antonio Maura, 6. 12001 Castelló de la Plana.

T. 34 964 22 88 79 M 670 369 847

www.canemgaleria.com canemgaleria@gmail.com